

Елегиитѣ бѣха позивъ за куражъ и бунтъ противъ пораженството, което бѣше обхванало всички социални разклонения на народа.

Въ издадения отъ Хемусъ сборникъ за Йорданъ Йовковъ, Тодоръ Траяновъ нарича Йовкова заклетъ и непреклоненъ противникъ на всѣко пораженство. „Българскитѣ бранни подвизи и военна честъ, единствената проява на българина отъ третото царство, за което свѣтътъ ни уважаваше, служеха за присмѣхъ на едно пораженско поколѣние. Йорданъ Йовковъ бѣше единъ отъ тия малцина български синове, които се опълчиха съ дѣло и слово срещу духовното разтление на народа“. Това е истината отъ 1913. Йорданъ Йовковъ бѣше най-тихиятъ, но единъ отъ най-неуморнитѣ борци срещу малодушието и моралното разтление.

Христо Ясеновъ бѣше, въ този моментъ, най-буиниятъ и неумолимъ войникъ отъ сжщата фаланга.

Не мина дълго време — избухна европейската война. Христо Ясеновъ ми се обади отъ Лебане, градче въ Нишката областъ.

„ . . . А сега прощавай, че не те дочакахъ въ София; нели знаешъ колко съмъ длъженъ на Отецеството . . . , но ми е мжчно, като на погрома . . .“
За мене въ това писмо се вижда, колко искрено и дълбоко Ясеновъ чувствува своето участие въ похода срещу малодушието и пораженството. По-